

afschuwelijk leelijke, gerimpelde ouwe-mannetjes gezichtje, dat zoo vol vertrouwen en argeloos aan haar borst lag en een wijd gevoel van volwaanheid welde in haar op, omdat ze voor dit schepseltje elke seconde van haar bestaan moest offeren.

Dat er geen ander weten of willen meer was, dan voor zichzelf en dit kleine leventje te zorgen, had haar in de sublieme eenzaamheid van absolute concentratie gedreven. Zij werd vijandin voor al wat buiten deze isolatie leefde en al wat dáár leefde werd vijand voor haar. Ook de verdeeldheid, die in haar leven was geweest: het springen en klauteren door de boomen, het zoeken naar voedsel, het stoeien met kameraden, het vernielen en vernietigen van planten en dieren en eindelijk die korte, gloeiende strijd met het mannetje, dat eene moment van zoetst volbrengen... dat alles had opééns opgehouden te bestaan. Daar was opééns niet anders meer geweest dan dat eenig en zoo zeker geweten besef: moederschap!...

Een rust was toen in haar neergedaald. Ze werd aandachtig, stil, omzichtig. Ze ging gevaar ontwijken. Ze ging zichzelf sparen, beschermen, om dat leventje, dat binnen in haar begonnen was. Ze werd lui, doezelig en indolent. Maar ze werd ook opmerkzamer, bedachtzamer. Ze kroop weg in de dichtste schaduwen, dáár, waar het gemakkelijkste voedsel was. En daar wachtte ze. Ze ging in tot die woestijn, waarvan alleen zij de oase kende en in die uiterste eenzaamheid baarde zij het jong, angstig spiedend naar gevaar voor zijn leven, nog éér hij heelemaal ter wereld was, haar pijnen verbergend in domp gekreun om de aandacht van anderen niet op zich te vestigen...

Donker was die nacht om haar geweest. Donker en met duizend geluiden van vernietigd en herschapen worden. Ze had den krijtenden wellust der tijgers herkend, het monotoon kauwen van de olifanten, het lokkende, hooge roepen van het hert, dat zijn wijsje verlangt, den laatsten gil van den ouden, zieken aap, die geen kracht meer heeft zich aan een tak te klemmen en naar beneden stort, om te sterven aan zijn afschuwelijk noodlot: weggevreten te worden door de millioenen mieren, die op hem afstormen, zoodra hij op den weken, warmen, schimmelenden bodem ligt; ze had het steunen en kermen gehoord van het wilde varken, neergeslagen door een tijger, het klagelijk piepen van een jonge rat, die door een uil verslonden wordt... En tusschen dat alles had ze rillend en verschrikt geluisterd naar het gekreun, dat uit haar eigen gemarteld lijf opklaagde... Tot ook dát opééns ophield. Tot een stil en weelderig geluk haar overvloeide, over alles heenvloeide en alle andere besef doodde. Tot zij in haar groote, harige handen dat natte, onbegrijpelijk weke lijfje had gevoeld en opeens met zuiver instinct geweten had, hoe zij dat moest schoonlikken en koesteren en voeden.